

MENS VI VENTER ...

Refleksioner på en corona-søndag – 15. marts 2020
Af sognepræst Michael H.N. Nielsen

Kan I huske dengang, hvor alting stadigvæk var forholdsvis normalt? Dengang, hvor der var udsigt til en ny række af hverdage med arbejde, uddannelse, børn der skulle hentes og bringes, måske endda fritidsinteresser? Med andre ord: Kan I huske dengang for en uge siden?

Corona-virussen har været på alles radar i et stykke tid efterhånden. Alligevel tror jeg, at regeringens beslutning i onsdags om at lukke landet ned kom bag på mange. Den kom i hvert fald bag på mig. Jeg havde ikke regnet med, at der ville blive taget så drastiske tiltag, og jeg havde slet ikke regnet med, at det ville ske så hurtigt. Vores politikere har handlet *meget* hurtigt – og når man ser på situationen i andre lande, kan dette meget vel vise sig at have været en klog beslutning. Men for os andre betyder det, at vi nu er henvist til ... at vente. Vente, mens situationens omfang og konsekvenser gradvist går op for os.

Foreløbig venter vi indtil slutningen af marts. I den tid er der lukket ned for bl.a. skoler, fritidshjem, mange arbejdspladser – og, for første gang siden 1200-tallet (!), for landets kirker. Dåb, vielser og begravelser samt bisættelser må fortsat afholdes, men dét er dét. I resten af indeværende måned er der ingen gudstjenester. Hvad der sker – i kirkerne og i samfundet – når vi går ud af marts og ind i april, ved ingen. Igen: Vi er nødt til at vente.

Det er noget, vi mennesker er dårlige til. Vi er ikke bygget til at vente. Vi er bygget til at reagere – og når vi får at vide, at den bedste måde at reagere på er at sidde på hænderne (og helst ikke komme alt for tæt på andre), bliver vi urolige. Når tingene har kunnet forandre sig så meget på kun en uge, hvordan ser det så ud om yderligere en uge? Hvor lang tid kommer det her til at vare? Hvad med alle forårets mærkedage, som snart er over os? Kan de afholdes – og hvis ikke, hvad så? Det er gode og legitime spørgsmål. Jeg har ikke noget svar på dem. Ikke endnu. Det er der ingen, der har.

Personligt finder jeg ro, når jeg læser Jesu ord om bekymringer i Matthæusevangeliet kapitel 6, vers 24–34 (teksten kan læses i fuld længde her: <https://www.bibelselskabet.dk/brugbibelen/bibelenonline/Matt/6>). Jesus talte ofte med mennesker, som var

usikre på fremtiden – både den langsigtede fremtid og den helt nære fremtid. Mennesker, som knap nok havde til dagen og vejen. Som ikke vidste, hvornår tilværelsen ville blive stabil, og om det nogensinde ville ske. Og som bekymrede sig.

Jesus taler i teksten direkte til de mennesker – og til alle andre, som bekymrer sig for fremtiden. Han siger: “Se himlens fugle; de sår ikke og høster ikke og samler ikke i lade, og jeres himmelske fader giver dem føden. **Er I ikke langt mere værd end de?**”

Og han fortsætter lidt senere: “Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. **Hver dag har nok i sin plage.**”

Som mennesker er vi Guds allermest værdifulde skabninger. Og selvom kirkerne holder lukket, holder Gud ikke lukket! Han hører vores bønner, og han ser, hvad vi har brug for. Og han sørger for os på sin egen måde. Han sørger for os ved at give os styrken til at være hans forlængede arm i verden.

Det er svært at lade være med at bekymre sig for fremtiden. Det kan nok aldrig helt lade sig gøre. Men at bekymre sig for ting, vi ikke ved noget om – ting, som måske slet ikke sker, og som vi ikke kan gøre noget ved, *hvis* de sker – kommer der kun sjældent noget godt ud af. Lad os derfor i stedet bekymre os om det, vi *kan* gøre noget ved nu, i dag. Pas først og fremmest på dine medmennesker. Det vil sige: Pas på dig selv. Kender du én, som er bange eller ensom? Så tal med vedkommende – evt. over telefonen, hvis I ikke bor i samme husstand. Kender du én, som har brug for praktisk hjælp, og har du selv overskud til at hjælpe, og kan du gøre det uden at udsætte nogen af jer for unødigt smitterisiko? Så tilbyd vedkommende din hjælp. Er du bange? Så sig det til nogen. Lad være med at gå og brænde inde med det.

På den måde er vi mennesker Guds forlængede arm i verden: ved at gøre det vi kan, dér hvor vi er, over for dem vi har tæt på os. Nu, i dag. Mens vi venter.

*Vor Herre Jesu Kristi nåde
og Guds kærlighed
og Helligåndens fællesskab
være med os alle! Amen.*